

עיר הנמל
הדרומית הופכת -
עיר נמל

דולצ'ה ויטה באשדוד

רינה והמלחים רינה כהן, מנהלת בר אתונה, בחברת מלח יידיות, במיני ותנוחה רגועה. רינה פגשה ברבי-חובל איטלקי, נוסעת איתו לארצו — שם הוא יבנה לה בית, לדבריה.

באשדוד

„אמרו לי שאני לא צריכה עזרה“, מספרת רינה. „אמרתי להם: אבל אין לי מק' עזרה. ענתה לי העובדת הסוציאלית: או, לכי להיות זונה. אני נשבעת שככה אמרה לי, לא היה לי מה לאכול, היכרתי בחור שהיה ערס, והוא הביא אותי לזונה.“

המארחות כל מארחות סיציליה בר, בתצלום משפחתי שובה לב. כל מועדון לילה משתדל לספק לאורחיו מיבחר מארחות עשיר — מכל הצבעים, הגדלים והמשקלים. מימין: אחת המארחות, שולה, בפעולה, בחברת מלח שנהנה מבדיחה.

לנמל בא מלח יצחק ופרגן (בכובע מצחייה), בן 32 ומזה שמונה שנים מלח, יורד מספינתו לתפוש קצת בידור באשדוד. „הי חיים באשדוד בליה הם לא מי יודע מה“, מסביר הוא, תוך השוואה עם נמלים אחרים ברחבי העולם, „אבל מה אפשר לעשות? אולי זה ישתפר.“ בניגוד לערי נמל ברחבי העולם, חייב ימאי המגיע לאשדוד לנסוע ברכב קילומטרים רבים עד שיגיע למרכז בידור כלשהו.

המלחים הישראליים — חנטריש. „האפילו שידברו אנגלית — תיכף אפי שר להכיר אותם. לפי הקמפנות שלהם. יור תר קמפנים אפילו מהסקוטס. אים, מז' מינים בירה בשתי לירות, וזה הכל. רוצים להתמוזז, אבל להזמין את הבחורה לכוסית — לא. קמפנים בצורה כזאת קשה למצוא בכל העולם.“ חוות'דעת מקצועית זו, המבוססת על גס' יון אישי, היא של רינה כהן, מהמארחות הגדולים של חיי הלילה של עיר הנמל הדרומית.

